Temps Ordinari - Cinquè diumenge



Per OscarF el dl., 31/01/2022 - 00:00

Is 6,1-2a,3-8
1Co 15,1-11
Lc 5,1-11

Hi havia una vegada un rei molt poderós que va edificar un gran palau per manifestar el seu poder i influència. Una vegada construït, com que pensava que el representava, va voler immortalitzar la seva gran obra. Per aquest motiu va demanar al pintor més important del seu país un retrat d'aquell edifici tan meravellós. L'artista ja estava retirat i tothom reconeixia la seva gran sensibilitat per copsar la autèntica bellesa. Va accedir a la petició del seu monarca. Va estar un quants mesos davant del palau per realitzar aquella petició. El rei esperava, perquè sabia la dificultat de plasmar tant poder, prestigi i força en un llenç.

Quan va acabar, l'artista va mostrar el resultat al governant. El rei es va enfadar, només va veure el paisatge, on s'havia edificat la seva gran obra d'art. Però no hi identificava el seu edifici. Li va demanar al pintor, on era.. El savi, amb una certa ironia, li va informar que era aquell punt tan insignificant enmig de la natura. Però, si el mirava atentament, podria copsar tots els detalls del gran palau. El rei es va enfadar. Però l'artista el va rebatre dient que davant de la Creació, tot resulta insignificant. Però cal educar la mirada sobre la realitat per identificar allò important. Per això no havia identificat la seva construcció a simple vista.

Pere, a l'evangeli, d'avui, també es devia sentir insignificant com el rei davant de la reflexió de l'artista. Després d'una nit de feina acabada amb fracàs, recollint les xarxes. Pensa què diria a la seva família o als seus companys pescadors. La seva autoestima es devia veure afectada. De la mateixa manera que Isaïes, a la primera lectura, davant del tro diví és capaç de reconèixer els seus "llavis impurs". O el mateix sant Pau reconeixent ser un deixeble nascut "fora de temps". De vegades, nosaltres també hem d'acceptar moments d'humiliació davant de les persones estimades, de manca d'acceptació davant dels fracassos.

Segurament, Pere no volia ser destorbat en aquell moment, tot li devia provocar peresa. Però, justament, en aquest moment delicat, arriba Jesús i li demana de retornar a l'aigua per poder parlar amb les persones allà convocades. El pescador no sap negar-li. Però, poc després, ha d'acceptar encara una nova demanda, aquesta vegada exagerada, quan ja havia recollit tot i acceptat la seva derrota, ha de tornar a calar les xarxes. Ha de retornar al lloc de la seva desfeta, on s'ha sentit perdut i decebut. Devia ser un d'aquells moments que ens semblen eterns, on es passa pel davant tota la nostra història, pensant en tot; sense ser molt conscient, accepta.

Anteriorment, Pere ja s'havia trobat amb el Senyor, quan guareix la seva sogra; ja coneixia la seva autoritat. Però també, possiblement, el discurs de Jesús a la barca, li abasta directament el cor, per això nomena Jesús, pròpiament, "mestre". I és que Déu i el seu Fill quan ens contemplen i ens parlen veuen la nostra vida com el palau del conte, amb tota la nostra grandesa, les nostres capacitats, amb ulls d'amor, d'acceptació incondicional. Com Jesús mira Pere.

Davant d'aquest esguard, ens sentim petits, com el punt que representa el palau a la pintura, perquè reconeixem el nostre pecat; però, sobretot, convidats a ser companys del Senyor. Tant de bo, en les nostres relacions amb els altres, tinguem present aquesta perspectiva. Els hi oferim sempre una possibilitat de canviar, apreciant les seves qualitats. Ens convertiríem en una comunitat de deixebles.

El Senyor ens accepta tal i com som, pobres pescadors, com a Pere, Isaïes o Pau; però ens demana que ho siguem d'una forma nova, al servei dels altres. Amb el seu amor tot és possible, perquè converteix el nostre palau, perquè siguem capaços d'acollir tothom.

ETIQUETES
FRACÀS HUMILIACIÓ CONFIANÇA MIRADA ACCEPTACIÓ